

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מנחות-שתי הלחם	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ק.
חל יום הכיפורים להיות בשבת וכו'.													ק.
לא בבליים הם אלא אלכסנדריים הם, ומתוך ששונאין את בבליים קורין אותם על שם בבליים.	רבה בר חנה אמר ר' יוחנן:												ק.
לא בבליים הם אלא אלכסנדריים הם, ומתוך ששונאין את בבליים קוראין אותן על שם בבליים.	תניא נמי הכי, ר' יוסי:												ק.
אמר לו ר' יהודה: תנוח דעתך שהנחת דעתי.													ק.
סידר את הלחם בשבת ואת הבזיכין לאחר השבת, והקטיר את הבזיכין בשבת - פסול, אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא.													ק.
סידר את הלחם ואת הבזיכין בשבת, והקטיר את הבזיכין לאחר השבת - פסולה, ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא.													ק.
סידר את הלחם ואת הבזיכין לאחר השבת, והקטיר את הבזיכין בשבת - פסולה, כיצד יעשה? יניחנה לשבת הבאה, שאפילו היא על השולחן ימים רבים אין בכך כלום.													ק.
אמר להם הממונה: צאו וראו אם הגיע זמן שחיטה, אם הגיע - הרואה אומר: ברקאי	תנן התם: [ת"ק]												ק.
האיר פני כל המזרח, עד שבחברון?	מתניא בן שמואל:												ק.
והוא אומר: הן.													ק.
ולמה הוצרכו לכך? שפעם אחת עלה מאור הלבנה ודימו שהאיר מזרח, שחטו את התמיד והוציאוהו לבית השריפה, והורידו כהן גדול לבית הטבילה.													ק.
זה הכלל היה במקדש: כל המסיך את רגליו טעון טבילה, וכל המטיל מים טעון קדוש ידים ורגלים.													ק.
לא זו בלבד, אלא אפילו עולת העוף שנמלקה בלילה ומנחה שנקמצה בלילה - תצא לבית השריפה.	תני אבוב דר' אבין:												ק.
בשלמא עולת העוף, משום דלא אפשר לאהדורה, אלא מנחה אפשר דמהדר קומץ לדוכתיה וקמיץ ביממא													ק.
כלי שרת מקדשין שלא בזמנן.	הוא תני לה, והוא אמר לה: [אבוב דר' רבין]												ק.
כל הקרב ביום - קדוש ביום, בלילה - קדוש בלילה, בין ביום ובין בלילה - קדוש בין ביום ובין בלילה	מיתבי:												ק.
כל הקרב ביום קדוש ביום, ביום אין, בלילה לא													ק.
אינו קדוש ליקרב אבל קדוש ליפסול.													ק.
סידר את הלחם ואת הבזיכין אחר שבת, והקטיר את הבזיכין בשבת - פסולה כיצד יעשה? יניחנה לשבת הבאה, שאפילו היא על השולחן ימים רבים אין בכך כלום	מותיב רבי זירא:												ק.
ואי סלקא דעתך כלי שרת מקדשין שלא בזמנן, ליקדוש וליפסול													ק.
מאן דקא מותיב שפיר קא מותיב.	רבה:												ק.
אבוב דר' אבין נמי מתניתא קאמך													ק.
לילה אין מחוסר זמן, הא ימים מחוסרין זמן.	[קסבר: אבוב דר' אבין]												ק.
סוף סוף כי מטי ליליא דבי שימשי ליקדוש וליפסול													ק.
בשקדם וסילק.	רבא:												ק.
אפילו תימא בשלא קדם וסילק, כיון דסידרו שלא כמצותו, נעשה כמי שסדרו הקוף.	מר זוטרא, ואיתימא רב אשי:												ק.
שתי הלחם נאכלות אין פחות משנים ולא יותר על שלשה.													ק.
כיצד? נאפות מערב יו"ט - נאכלות ביו"ט לשנים, חל יום טוב להיות אחר השבת - נאכלות לשלשה.													ק.
לחם הפנים נאכל אין פחות מתשעה ולא יותר על אחד עשר.													ק.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראייה
מקרא-key:	

מנחות-המנחות והנסכים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
המנחות והנסכים שנטמאו, עד שלא קדשו בכלי - יש להם פדיון, משקידשו בכלי - אין להם פדיון.													■
העופות והעצים והלבונה וכלי שרת שנטמאו - אין להן פדיון, שלא נאמר פדיון אלא בבהמה.													■
ואפילו הן טהורין נפדין מאי טעמא? כמה דלא קדשי בכלי קדושת דמים נינהו, וקדושת דמים נפדין.	שמואל:												◇
והא נטמאו תנן													◇
הוא הדין דאע"ג דלא נטמאו, ואידי דקא בעי מיתנא סיפא: משקידשו בכלי אין להן פדיון, דאפילו נטמאו נמי לא, תנא נמי רישא: שנטמאו עד שלא קדשו בכלי.													◇
הא נמי פשיטא, קדושת הגוף נינהו													◇
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל ובעל מום איקרי טמא, טמא נמי כבעל מום דמי, ואע"ג דקדוש קדושת הגוף כי נפיל ביה מום מיפריק, הני נמי ליפרוק, קמשמע לן, דלאו כי האי טמא קרייה רחמנא לבעל מום, דמכלי שרת לא אשכחן דמיפריק.													◇
ובעל מום היכא איקרי טמא?													◇
(ויקרא כ"ז) ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' - בבעלי מומין שנפדין הכתוב מדבר אתה אומר: בבעלי מומין שנפדו, או אינו אלא בבהמה טמאה ממש?	דתניא:												◇
כשהוא אומר: (ויקרא כ"ז) ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך - הרי בהמה טמאה אמורה, הא מה אני מקיים ואם כל בהמה טמאה? בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר													◇
יכול יפדו על מום עובר?													◇
ת"ל: אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה', מי שאינה קריבה לה' כל עיקר, יצתה זו שאינה קריבה היום וקריבה למחר.													◇
העופות והעצים והלבונה וכלי שרת שנטמאו - אין להן פדיון, שלא נאמר פדיון אלא בבהמה	מותיב רב הונא בר מנחם:												◇
בשלמא עופות קדושת הגוף נינהו, ולא נאמר אלא בבהמה, אלא עצים ולבונה וכלי שרת ליפרקן אלא לאו משום דטהורין בעלמא אין נפדין, והני נמי אע"ג דנטמאו כטהורים דמו, דעצים ולבונה לאו בני אשווי אוכלא נינהו אלא חובת הקודש משהו להו אוכלא, דעצים כמה דלא משפי להו לגזירין לא מיתכשרי, לבונה נמי כמה דלא קידשה בכלי שרת לא מיתכשרה, כלי שרת נמי הואיל ואית להו טהרה במקוה, לא, לעולם אימא לך: טהורין בעלמא נפדין, והני משום דלא שכיחי הוא.													◇
בשלמא לבונה וכלי שרת לא שכיחי, אלא עצים מישכח שכיחי?													◇
עצים נמי													◇
כל עץ שנמצא בו תולעת פסול לגבי מזבח	כיון דאמר מר:												◇
הילכך לא שכיחי.													◇
אי שמיעא ליה לשמואל הא דתניא:	רב פפא:												◇
המתפס תמימים לבדק הבית - אין פודין אותן אלא למזבח, שכל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם, ואע"ג דקדושת דמים נינהו - אין נפדין הואיל וטהורים הם	[תניא]												◇
הוה הדר ביה.													◇
ולא היא, שמיעא ליה ולא הדר ביה, לאו אמרת התם: כיון דלא שכיחי לא מיפריק? הכא נמי כיון דשכיחי מומין דפסלי בבהמה, דאפי' בדוקין שבעין נמי פסלי, הילכך לא שכיחי.													◇
טמאין נפדין, טהורין אין נפדין.	רב כהנא:												◇
טמאין נפדין, טהורין אין נפדין.	וכן א"ר אושעיא:												◇
אפי' טהורין נפדין.	איכא דאמרי, א"ר אושעיא:												◇

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ?
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראייה-proof ■

חולקים-disputants ◆
נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◇
מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

Talmud Navigator

מנחות-המנחות והנסכים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ			
כולן - טמאין נפדין, טהורין אין נפדין, חוץ מעשירית האיפה של מנחת חוטא, שהרי אמרה תורה: מחטאתו על חטאתו.	רבי אלעזר																						קא	
שמעתי, פיגל במנחה לרבי שמעון אינו מטמא טומאת אוכלין	רבי אושעיא:																							קא
הערלה, וכלאי הכרם, ושור הנסקל, ועגלה ערופה, וצפורי מצורע, ופטר חמור, ובשר בחלב - כולם מטמאין טומאת אוכלין	דתנן: [ת"ק]																							קא
כולן אין מטמאין טומאת אוכלין	רבי שמעון:																							קא:
בבשר בחלב שמטמא טומאת אוכלין, הואיל והיתה לו שעת הכושר	ומודה רבי שמעון:																							קא:
מאי טעמא דר"ש? מכל האוכל אשר יאכל, אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל, אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים, אינו קרוי אוכל	ואמר רב אסי אמר ר' יוחנן:																							קא:
והא פיגל במנחה נמי אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הוא.																								קא:
אי הכי, בשר בחלב נמי תיפוק ליה דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא																								קא:
בשר בחלב אסור באכילה ומותר בהנאה, שנאמר: כי עם קדוש אתה לה' אלהיך לא תבשל - גדי בחלב אמו, ולהלן הוא אומר: ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טריפה לא תאכלו, מה להלן אסור באכילה ומותר בהנאה, אף כאן אסור באכילה ומותר בהנאה	דתניא, ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש:																							קא:
חדא ועוד קאמר, חדא, דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא ועוד, לדידיה נמי היתה לו שעת הכושר.																								קא:
יש נותר שהוא מטמא טומאת אוכלין, ויש נותר שאינו מטמא טומאת אוכלין, כיצד? לן לפני זריקה - אינו מטמא טומאת אוכלין, לאחר זריקה - מטמא טומאת אוכלין, ופיגול בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים - אינו מטמא טומאת אוכלין, פיגל במנחה - מטמא טומאת אוכלין	מיתבי, רבי שמעון:																							קא:
לא קשיא: כאן שהיתה לה שעת הכושר, כאן שלא היתה לה שעת הכושר.																								קא:
היכי דמי דלא היתה לה שעת הכושר?																								קא:
דאקדשינהו במחובר																								קא:
ולפרקינהו																								קא:
הנחיא להך לישנא דאמר רבי אושעיא: טמאין נפדין, טהורין אין נפדין - שפיר, אלא להך לישנא דאמר: אפילו טהורין נפדין, לפרקינהו																								קא:
השתא מיהא לא פריק.																								קא:
וכיון דאי בעי פריק ליה, שמעי' ליה לרבי שמעון דאמר: כל העומד לפדות כפדוי דמי																								קא:
פרה מטמאה טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר	דתניא, רבי שמעון:																							קא:
פרה נפדית על גב מערכתה	ואמר ריש לקיש, אומר היה רבי שמעון:																							קא:
הכי השתא, בשלמא פרה עומדת לפדות היא, שאם מצא אחרת נאה הימנה מצוה לפדותה, אלא הני מנחות מצוה לפדותה?																								קא:
והא לן לפני זריקה דמצוה למיזרקה, ואי בעי זרק, וקתני דאין מטמא טומאת אוכלין																								קא:
הכא במאי עסקינן - שלא היתה שהות ביום למיזרקה.																								קא:
אבל היתה לו שהות ביום מאי? מטמא טומאת אוכלין, אדתני: לן לאחר זריקה מטמא טומאת אוכלין, ליפלוג בדידיה: במה דברים אמורים - שלא היתה לו שהות ביום, אבל היתה לו שהות ביום - מטמא טומאת אוכלין																								קא:
הכי נמי קאמר: לן קודם שיראה לזריקה - אינו מטמא טומאת אוכלין, לאחר שיראה לזריקה - מטמא טומאת אוכלין.																								קא:
והא פיגל בין בקדשי קדשים בין בקדשי קלים מצוה למיזרקה, ואי בעי זריק, וקתני דאינו מטמא טומאת אוכלין, מאי לאו דפיגל בזריקה																								קא:
לא, דפיגל בשחיטה.																								קב.

<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-רא</p>	<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review- מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment- מעשה-story- O</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מנחות-המנחות והנסכים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אבל פיגל בזריקה מאי? הכי נמי דמטמא טומאת אוכלין, אדתני: פיגל במנחה מטמא טומאת אוכלין, ליפלוג בדידה: במה דברים אמורים - דפיגל בשחיטה, אבל פיגל בזריקה מטמא טומאת אוכלין												ז
פיגל במנחה איצטריכא ליה, דאע"ג דפיגל בקמיצה, דקומץ במנחה כשחיטה דמי, אפ"ל הכי מטמא טומאת אוכלין, הואיל והיתה לו שעת הכושר מעיקרו.												!
אפילו תימא לן ממש ואפילו תימא דפיגל בזריקה, דאי בעי פריק אמר, אי בעי הוה זריק לא אמרינן.	רב אשי: אמריתה לשמעתיא קמיה דרב נחמן:											■
כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים - אין מועלין בה, וכל שלא היתה לה שעת היתר לכהנים - מועלין בה, ואיזהו שעת היתר לכהנים? שלנה ושנטמאת ושיצאה, ואיזו היא שלא היתה לו שעת היתר לכהנים? שנשחטה חוץ לזמנה וחוצ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה	מיתבי, כלל אמר רבי יהושע:											ז
שלנה ושנטמאת ושיצאה	קתני מיהא רישא:											ז
מאי לאו לנה ממש, והא הכא דאי בעי הוה זריק הוא, וקתני דאין מועלין												ז
לא, ראויה לצאת וראויה לטמא.												!
אבל לינה ממש מאי? הכי נמי דמועלין, האי כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים וכל שלא היתה לה שעת היתר לכהנים, כל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בה, וכל שאין לה שעת היתר לכהנים מועלין בה מיבעי ליה												ז
מעילה אטומאה קא רמי? מעילה משום קדושה ולא קדושה היא, לכתר דפקעה לה קדושתיה במאי הדרא רכבא לה? טומאה משום אוכלא ולא אוכלא היא, כל היכא דלא משוי ליה אוכלא אינה מטמאה טומאת אוכלין.	אלא אמר רב אשי:											!
המביא אשם תלוי ונודע שלא חטא, אם עד שלא נשחט נודע לו - יצא וירעה בעדר, דברי רבי מאיר	מיתבי: [רבי מאיר]											ז
ירעה עד שיסתאב, וימכר ויפלו דמיו לנדבה	חכמים:											ז
יקריב, שאם אינו בא על חטא זה הרי הוא בא על חטא אחר	רבי אליעזר:											ז
משנשחט נודע לו - הדם ישפך והבשר ישרף												ז
נזרק הדם - הבשר יאכל	[החכמים]											ז
אפ"ל הדם בכוס - יזרק והבשר יאכל	רבי יוסי:											ז
רבי יוסי בשיטת ר"ש אמר	ואמר רבא:											ז
כל העומד לזרוק כזרוק דמי	דאמר: [רבי שמעון]											ז
מידי הוא טעמא?												ז
היינו טעמא דר' יוסי, דקסבר: כלי שרת מקדשין את הפסולין לכתחילה ליקרב.	אמרי במערבא משמיה דרבי יוסי בר חנינא:											!
מדאמר רבי שמעון: כל העומד לזרוק כזרוק דמי, כל העומד לשרוף נמי כשרוף דמי, נותר ופרה אמאי מטמאין טומאת אוכלין? עפרא בעלמא נינהו	רב אשי לרב כהנא:											ז
חיבת הקודש מכשרתן.	א"ל: [רב כהנא]											!
נהי דמהניא להו חיבת הקודש לאיפסולי דגופיה, ליקרויי טמא נמי למימני ביה ראשון ושני? תפשוט דבעי ריש לקיש:	רבינא לרב אשי:											ז
צריד של מנחות, מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני?	[ריש לקיש]											ז
כי מיבעיא ליה לריש לקיש - דאורייתא, כי קאמרינן - דרבנן.												!
האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת, במרחשת והביא במחבת - מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא זו להביא במחבת והביא במרחשת, במרחשת והביא במחבת - הרי זו פסולה.												■
האומר הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלים, בשני כלים והביא בכלי אחד - מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא												■
אלו בכלי אחד והביא בשני כלים, בשני כלים והביא בכלי אחד - הרי אלו פסולין.												■

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **שאלה-question** ^
ראיה-proof !

מקרא-key:

Talmud Navigator

מנחות-המנחות והנסכים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא												
יתיב רב נחמן וקאמר לה להא שמעתא.	[רב נחמן]										o	קג:
קמח - יביא סולת	איתיביה רבא לרב נחמן:										z	קג:
מאי לאו דלא אמר מנחה.											z	קג:
לא, דאמר מנחה.											!	קג:
בלא שמן ולבונה - יביא שמן ולבונה											z	קג:
מאי לאו דלא אמר מנחה											z	קג:
לא, דאמר מנחה.											!	קג:
חצי עשרון - יביא עשרון שלם											z	קג:
מאי לאו דלא אמר מנחה											z	קג:
לא, דאמר מנחה.											!	קג:
אי הכי, אימא סיפא:											z	קג:
עשרון ומחצה - יביא שנים	[סיפא]										z	קג:
כיון דאמר מנחה איחייב ליה בעשרון, כי אמר חצי עשרון לא כלום קאמר											z	קג:
לא צריכא, דאמר הרי עלי מנחה חצי עשרון ועשרון, דכיון דאמר מנחה איחייב ליה בעשרון, כי אמר חצי עשרון ולא כלום קאמר, כי הדר אמר עשרון מייתי עשרון אחרנא.											!	קג:
אי הכי, רבי שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבין, אמאי?											z	קג:
ר' שמעון בשיטת ר' יוסי אמרה	רבא:										!	קג:
אף בגמר דבריו אדם מתפיס.	דאמר: [רבי יוסי]										!	קג:
מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון ומביא בכלי אחד.											■	קג:
אם אמר הרי עלי ס"א - מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד, שכן הציבור מביא ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים ואחד, דיו ליחיד שהוא פחות מן הציבור אחד.											■	קג:
והלא אלו לפרים ואלו לכבשים, ואינם נבללים זה עם זה	רבי שמעון:										z	קג:
אלא, עד ששים יכולין ליבלל.	[רבי שמעון]										■	קג:
ששים נבללין, וששים ואחד אין נבללין?	אמרו לו:										z	קג:
כל מדות חכמים נן, בארבעים סאה הוא טובל, ובארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבול בהן.	אמר להם: [רבי שמעון]										!	קג:
מנין לאומר הרי עלי ששים ואחד - מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד?	שאל שאילה למעלה מרבי יהודה בר אילעאי:										^	קג:
שכן מצינו ציבור מביאין ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים ואחד, דיו ליחיד שיפחות מן הציבור אחד.	פתח רבי יהודה בר אילעאי ראש המדברים בכל מקום, ואמר:										!	קג:
והלא אלו פרים ואילים ואלו כבשים, אלו בלילתן עבה ואלו בלילתן רכה, אלו בלילתן שחרית ואלו בלילתן בין הערבים, ואין נבללין מזה על זה	א"ל רבי שמעון:										z	קג:
אמור אתה	אמרו לו:										o	קג:
הרי הוא אומר וכל מנחה בלולה בשמן וחרבה, כבר אמרה תורה: הבא מנחה שיכולה להיבלל.	אמר להם: [רבי שמעון]										!	קג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

מנחות-המנחות והנסכים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי יוסיף?												קד.
אילימא ארבעה וששה												קד.
מאי שנא שלשה? דחזו לכבש, ארבעה וששה נמי חזו לאיל ופך												קד.
אלא לאו חמשה, ושמע מינה: אין קבע לנסכים, שמע מינה.												קד.
והא אנן לא תנן הכי:	רב אשי:											קד.
אין מתנדבין לוג שנים וחמשה	[תנן]											קד.
קתני חמשה דומיא דשנים, מה שנים דלא חזו כלל, אף חמשה נמי דלא חזו כלל												קד.
מידי איריא? הא כדאיתא והא כדאיתא.												קד.
אם תמצא לומר, אין קבע לנסכים, הא אין קבע לנסכים, אם תמצא לומר יש קבע לנסכים, עד עשרה פשיטא לי, אחד עשר מיבעיא לי, מאי? גברא לשני פרים קא מכוין, ועד דממלי להו לא קרבי, או דלמא לשני אילים וכבש אחד קמכווין, תרי מחד מינא וחד מחד מינא אמרינן או לא - מאי?	אביי:											קד.
תיקו.												קד:
מתנדבין יין ואין מתנדבין שמן, דברי רבי עקיבא	[רבי עקיבא]											קד:
מתנדבין שמן.	רבי טרפון:											קד:
מה מצינו ביין שהוא בא חובה ובא נדבה, אף שמן שהוא בא חובה בא נדבה	אמר רבי טרפון:											קד:
לא, אם אמרת ביין שכן קרב עם חובתו בפני עצמו, תאמר בשמן שאינו קרב עם חובתו בפני עצמו?	אמר לו רבי עקיבא:											קד:
אין שנים מתנדבין עשרון אחד, אבל מתנדבין עולה ושלמים, ועוף אפי' פרידה אחת.												קד:
מדברי שניהם נלמוד: מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום.	רבא:											קד:
פשיטא												קד:
מהו דתימא: מנחת נדבה גלי בה רחמנא, הני חמשה מנחות אין, טפי לא, קמ"ל: הני מילי בסתמא, אבל היכא דפריש פריש.												קד:
אין שנים מתנדבין.												קד:
מאי טעמא?												קד:
אילימא משום דכתיב: תקריב												קד:
עולה נמי הא כתיב: יקריב, אלא עולה מאי טעמא? דכתיב: לעולותיכם, מנחה נמי הא כתיב: למנחותיכם												קד:
אלא משום דכתיב בה: נפש.												קד:
אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר יקריבו לה' - הכל באין בשותפות, לא סילק הכתוב אלא מנחה, שנאמר: נפש.	תניא נמי הכי, רבי:											קד:
מפני מה נשתנית מנחה שנאמר בה נפש? אמר הקדוש ברוך הוא: מי דרכו להביא מנחה? עני, מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו לפני.	רבי יצחק:											קד:
מה נשתנית מנחה שנאמר בה חמשה מיני טיגון הללו? משל למלך בשר ודם שעשה לו אוהבו סעודה ויודע בו שהוא עני, אמר לו: עשה לי מן חמשה מיני טיגון כדי שאהנה ממך.	רבי יצחק:											קד:
הדרך עלך המנחות והנסכים												קד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מבאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
--	---

מקרא-key:

מנחות-הרי עלי עשרון		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
הרי עלי עשרון - יביא אחד, עשרונות - יביא שנים, פירשתי ואיני יודע מה פירשתי - יביא ששים עשרון.													קד:
הרי עלי מנחה - יביא איזו שירצה	[ת"ק]												קד:
יביא מנחת הסולת, שהיא מיוחדת שבמנחות.	רבי יהודה:												קד:
מנחה או מין המנחה - יביא אחת													קד:
מנחות או מין מנחות - יביא שתיים													קד:
פירשתי ואיני יודע איזה מהן פירשתי - יביא חמשתן.													קד:
פירשתי מנחה של עשרונים ואיני יודע כמה פירשתי - יביא ששים עשרון	[ת"ק]												קד:
יביא מנחות של עשרונות מאחד ועד ששים.	רבי:												קד:
פשיטא													קד:
עשרונות - יביא שתיים איצטריכא ליה.													קד:
הא נמי פשיטא													קד:
מיעוט עשרונות שתיים איצטריכא ליה.													קד:
פירשתי ואיני יודע מה פירשתי - יביא ששים עשרון.													קד:
מאן תנא?													קד:
דלא כרבי, דאי רבי	חזקיה:												קד:
יביא מנחות של עשרונות מאחד ועד ששים.	האמר: [רבי]												קד:
אפילו תימא רבי, באומר פירשתי עשרונות אבל לא קבעתים בכלי אחד, דמייתי שיתין עשרונות בשיתין מאני.	רבי יוחנן:												קד:
הרי עלי מנחה - יביא איזהו שירצה וכו'.													קד:
הואיל ופתח בו הכתוב תחלה.	תנא:												קד:
אלא מעתה, האומר הרי עלי עולה - יביא בן בקר הואיל ופתח בו הכתוב תחלה, מן הצאן - יביא כבש הואיל ופתח בו הכתוב תחלה, מן העוף - יביא תורים הואיל ופתח בו הכתוב תחלה													קד:
הרי עלי עולה - יביא כבש, רבי אלעזר בן עזריה אומר: תור או בן יונה	אלמה תנן:												קה.
ולא פליג רבי יהודה													קה.
אלא מאי מיוחדת שבמנחות? דלית ליה שם לווי.													קה.
והא תנא הואיל ופתח בו הכתוב תחלה קאמר													קה.
הכי קאמר: איזהו מנחה מיוחדת שבמנחות דלית ליה שם לווי? זו שפתח בו הכתוב תחלה.													קה.
פשיטא, מנחת הסולת קאמר													קה.
סימנא בעלמא.													קה.
מנחה מין המנחה וכו'.													קה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מנחות-הרי עלי עשרון	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
מיני מנחה מהו? כיון דאמר מיני תרתי קאמר, ומאי מנחה? דכולה מנחות נמי מנחה מיקריין, דכתיב: (ויקרא ז') וזאת תורת המנחה, או דלמא כיון דאמר מנחה חדא מנחה קאמר, ומאי מיני מנחה? הכי קאמר: ממני מנחה חדא מנחה עלי?	בעי רב פפא:																							קה.
מנחה מין מנחה - יביא אחת	תא שמע:																							קה.
הא מיני מנחה - שתיים																								קה.
מנחות מין מנחות - יביא שתיים	אימא סיפא:																							קה.
הא מיני מנחה - חדא																								קה.
אלא מהא ליכא למשמע מינה.																								קה.
מין מנחות עלי - יביא שתי מנחות ממין אחד	תא שמע:																							קה.
הא ממני מנחה - חדא																								קה.
דלמא הא מיני מנחה - מביא שתי מנחות משני מינין.																								קה.
מין מנחות עלי - מביא שתי מנחות ממין אחד, מיני מנחות עלי - מביא שתי מנחות משני מינין	והא לא תני הכי:																							קה.
הא מיני מנחה - חדא																								קה.
דלמא הא מני? רבי שמעון היא																								קה.
מחצה חלות ומחצה ריקין יביא	דאמר: [רבי שמעון]																							קה.
ומאי מיני מנחה? מנחה דאית בה תרי מיני																								קה.
מחצה חלות ומחצה ריקין לא יביא	אבל רבנן דאמרי:																							קה.
מביא שתי מנחות משני מינין.																								קה.
פירשתי ואיני יודע מה פירשתי - יביא חמשתן.																								קה.
מאן תנא?																								קה.
דלא כרבי שמעון, דאי רבי שמעון, כיון דאמר: מחצה חלות ומחצה ריקין יביא, אי נמי סבר לה כר' יהודה דאמר: כל המנחות באות עשר, איכא לספוקה בארבע עשרה מנחות.	רבי ירמיה:																							קה.
אפילו תימא רבי שמעון, שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר: מיתית ומתני	אביי:																							קה.
למחרת מביא אשמו ולוגו עמו, ואומר: אם מצורע הוא - זהו אשמו וזה לוגו, ואם לאו - אשם זה היא שלמי נדבה, ואותו אשם טעון שחיטה בצפון, ומתן בהונתו וסמיכה, ונסכים ותנופת חזה ושוק, ונאכל לזכרי כהונה ליום ולילה	דתניא, רבי שמעון :																							קה.
אימר דאמר רבי שמעון מיתית ומתני, לכתחילה לתקוני גברא, אבל בעלמא דיעבד אין, לכתחילה לא.	ואף על גב דקא מפריק מר בשחיטת קדשים:																							קה:
הני מילי גבי שלמים דקא ממעט באכילתו, דהוה להו קדשים לבית הפסול, אבל מנחות אפילו לכתחילה.																								קה:
ולרבי שמעון דאמר: מחצה חלות ומחצה ריקין יביא, הא קא מיתית עשרון אחד משני עשרון ולוג אחד משני לוגין	רב פפא לאביי:																							קה:
אם הביא עשרון אחד משני עשרונות ולוג אחד משני לוגין - יצא.	שמעינן ליה לר"ש דאמר:																							קה:
ומיקמין היכי קמין?																								קה:
דמתני ואמר: אי חלות לתודייהו וריקין לתודייהו אמרי, דקא קמיצנא מחלות ליהוי אחרות, דקא קמיצנא מרקיקין ליהוי ארקיקין, אי מחצה ריקין ומחצה חלות אמרי, דקא קמיצנא מחלות ליהוי אמחצה חלות ומחצה ריקין, ודקא קמיצנא מרקיקין ליהו אמחצה ריקין ומחצה חלות.																								קה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

מנחות-הרי עלי עשרון		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דתלי ליה בדעת כהן, דאמר: כל היכא דמטיא ידא דכהן השתא חובה ולבסוף נדבה.											!	◊
ואקטורי היכי מקטר? ליקטר נדבה ברישא, דחובה היכי מקטר לה? דלמא כולה חובה היא וחסרו להו שירים, ואמר מר: שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה - אין מקטיר קומץ עליהן ליקטר חובה ברישא, דנדבה היכי מקטר לה? ודלמא כולה חובה היא, וכל שהוא ממנו לאישים הרי הוא בכל תקטירן											⚡	◊
דמסיק להו לשום עצים, וכרבי אליעזר	רבי יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי:										!	◊
לריח ניחוח אי אתה מעלה, אבל אתה מעלה לשום עצים.	דתניא, רבי אליעזר:										!	◊
ודלמא דכולי עלמא מותר לערב חובה בנדבה, והכא בדרכי אליעזר קא מיפלגי, דרבנן אית להו דרבי אליעזר, ורבי לית ליה דרבי אליעזר	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:										⚡	◊
אי סלקא דעתך לרבי מותר לערב חובה בנדבה ודרבי אליעזר לית ליה, אפשר דמייתי שיתין בחד מנא וחד בחד מנא, ומגע להו וקמיץ.	אמר ליה: [רב אשי]										!	◊
דכולי עלמא מותר לערב חובה בנדבה, ודכולי עלמא אית להו דרבי אליעזר, והכא בפלוגתא דרבי אליעזר בן יעקב ורבנן קא מיפלגי	רבא:										!	◊
אפי' מנחה של ס' עשרון נותן לה ס' לוג	דתנן: [רבנן]										!	◊
אפילו מנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוגה, שנאמר: למנחה ולוג שמן	רבי אליעזר בן יעקב:										!	◊
רבנן סברי כרבנן, דאמרי: ס' לוג, וכל חד וחד עשרון לוגה קא שקיל	[רבנן]										!	◊
ורבי סבר כר' אליעזר בן יעקב, דאמר: אין לה אלא לוגה, ולא ידעינן אי חדא מנחה היא דסגי לה בחד לוג, אי שתי מנחות נינהו דבעינן שני לוגין.	[רבי]										!	◊
בקטן והביא גדול קמיפלגי	רב אשי:										!	◊
קטן והביא גדול - יצא	רבנן סברי:										!	◊
לא יצא.	רבי סבר:										!	◊
והא איפלגו בה חדא זמנא											⚡	◊
קטן והביא גדול - יצא	דתנן: [רבנן]										⚡	◊
לא יצא	רבי:										⚡	◊
צריכא, דאי איתמר בהא, בהא קא אמרי רבנן, משום דאידי ואידי קומץ הוא, אבל התם דקא נפישו אימורין - אימא מודו ליה לרבי ואי איתמר בההיא, בההיא קאמר רבי, אבל בהא אימא מודי להו לרבנן, צריכא.											!	◊
(סימן: עצי"ם זה"ב י"ן עול"ה תוד"ה שו"ר).												◊
הרי עלי עצים - לא יפחות משני גזירין, לבונה - לא יפחות מקומץ.												■
חמשה קמצים הם: האומר עלי לבונה - לא יפחות מקומץ, המנדב מנחה - יביא עמה קומץ לבונה, המעלה את הקומץ בחוץ - חייב, שני בזיכין טעונין שני קמצים.												■
הרי עלי זהב - לא יפחות מדינר זהב, כסף - לא יפחות מדינר כסף, נחשת - לא יפחות ממעה כסף.												■
פירשתי ואיני יודע מה פירשתי - יהא מביא עד שיאמר לא לכך נתכוונתי.												■
קרבן - מלמד שמתנדבין עצים, וכמה? שני גזירין, וכן הוא אומר: והגורלות הפלנו על קרבן העצים	תנו רבנן:											◊
עצים קרבן הם, טעונין מלח וטעונין הגשה.	רבי:											◊
ולדברי רבי, עצים טעונין קמיצה.	רבא:											◊
לדברי רבי, עצים צריכין עצים.	רב פפא:											◊

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראייה ■
מקרא-key:	

מנחות-הרי עלי עשרון		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לבונה - לא יפחות מן הקומץ.												■	קו:
מנלן?												^	קו:
דכתיב: והרים ממנו בקומצו מסלת המנחה ומשמנה ואת כל הלבונה, מקיש לבונה להרמה דמנחה, מה הרמה דמנחה קומץ, אף לבונה נמי קומץ.												!	קו:
הרי עלי למזבח - יביא לבונה, שאין לך דבר שקרב לגבי מזבח אלא לבונה, פירשתי ואיני יודע מה פירשתי - יביא מכל דבר שקרב למזבח.	ת"ר:											■	קו:
ותו ליכא? והא איכא עולה												⚡	קו:
איכא עורה לכהנים.												!	קו:
והא איכא עולת העוף												⚡	קו:
איכא מוראה ונוצה.												!	קו:
והאיכא נסכים												⚡	קו:
לשיתין אזלי.												!	קו:
והאיכא מנחת נסכים												⚡	קו:
כיון דאיכא מנחה דאכלי כהנים מינה, לא פסיקא ליה.												!	קו: